

ת"פ 18989/04/20 - מדינת ישראל נגד מאזן מסאחלחה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 18989-04-20 מדינת ישראל נ' מסאחלחה(עציר)

הכרעת דין

לפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל
המאשימה

נגד
הנאשם

מאזן מסאחלחה

הכרעת דין

רקע וכתב האישום:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 20.4.20 כתב אישום, המייחס לו עבירות של הפרעה לשוטרי בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 275א לחוק העונשין, התשל"ז-1977, והפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 18.4.20, בסמוך לשעה 19:45, עצרו השוטרים יוגב צרחו ודועאא אבו עיאש, בקרבת בית המרקחת בדבוריה, את הנאשם ואת חברו אשר נסעו ברכב טויוטה, במחסום שהוקם לזיהוי מפרי צו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020.

הנאשם נמצא כמי שהפר את תקנות הקורונה וקיבל דוח ע"ס 500 ₪.

בסמוך לשעה 21:00, הגיע הנאשם אל המחסום ויידה בניידת המשטרה שתי אבנים, זאת תוך שהשוטר יושב בניידת במסגרת מילוי תפקידו ובמטרה להפריע לו, וליתר השוטרים, למלא את תפקידם כחוק. האבנים פגעו בניידת וגרמו לשבר בשמשתה הקדמית.

השוטר הורה לנאשם לעצור אך הנאשם נמלט מהמקום. לאחר מרדף רגלי עצר השוטרי את הנאשם והביאו לתחנת המשטרה.

עלות תיקון השבר לשמשה, כנטען, הייתה כ-870 ₪.

יריעת המחלוקת:

3. **הנאשם הודה בכל עובדותיו של כתב האישום**, הודה באחת משתי עבירות הפרעה לשוטור שיוחסו לו, אך כפר באשמה באשר לעבירה האחרת מבין השתיים. כפי שניתן לראות, כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות שונות של הפרעה לשוטור במילוי תפקידו, כשכל עבירה מכוונת לחלק אחר בהתנהגותו. החלק הראשון עניינו בכך שהנאשם הגיע לאזור המחסום המשטרתי, ידה על הניידת, בעת ששוטור ישב בתוכה במחסום שנועד לאכיפת סגר קורונה, שתי אבנים, אשר פגעו בניידת וגרמו לשבר בשמשה. על בסיס התנהגותו זו (להלן: " **זריקת האבנים**"), מיוחסת לנאשם עבירה על פי **סעיף 275א לחוק העונשין - הפרעה לשוטור בנסיבות מחמירות**. מיד אחר כך הורה השוטור לנאשם לעצור, אך הוא ברח, עד שהשוטור השיגו לאחר מרדף רגלי. בגין חלק זה של התנהגותו (להלן: " **הבריחה מהשוטור**") מיוחסת לנאשם עבירה על פי **סעיף 275 - הפרעה לשוטור בשעת מילוי תפקידו**. הנאשם, אשר כאמור **אישר את כל עובדות כתב האישום**, הודה בעבירה המיוחסת לו בשל הבריחה מהשוטור, אך **כפר בעבירת הפרעה לשוטור בנסיבות מחמירות המיוחסת לו בשל זריקת האבנים**. בעת המענה לכתב האישום מיום 15.7.21, טען ב"כ הנאשם כי זריקת האבן הייתה בעידנא דריתחא, ולא לשום מטרה אחרת, כי הנאשם לא התכוון להכשיל שוטרים, וכי לא מתקיימת הכוונה המיוחדת הנדרשת לשם הרשעה בעבירת הפרעה לשוטור בנסיבות מחמירות.

4. בהתאם להסדר דיוני שהציגו הצדדים בדיון מיום 15.7.20, ובהודעת המאשימה מיום 27.7.20, **כל מוצגי התביעה הוגשו בהסכמה** והסנגור ויתר על חקירתם הנגדית של עדי התביעה. הנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה ונשמעו סיכומים בעל-פה.

5. בסיכומיו, הפנה ב"כ המאשימה לחומר הראיות, ובין היתר לדוח המעצר של הנאשם (ת/16), דוח הפעולה של השוטור צרחו (ת/19, ש' 17-18), חקירת השוטור (ת/3), וחקירת הנאשם (ת/2), ולטענתו, מגרסתו של הנאשם במשטרה ומכלול הראיות שפורטו, עולה כי הנאשם התעצבן לאחר שקיבל דוח מהשוטרים, ולכן שב למקום וזרק את האבנים לעבר הניידת. הדברים מלמדים, לדעת ב"כ המאשימה, כי הנאשם ביצע את המעשים מתוך כוונה ברורה לפגוע בניידת ובשוטרים בעקבות קבלת הדוח. גם דברי הנאשם בעדותו, לפיהם התכוון להעביר "מסר למשטרה", אין בהם כדי לפגום בהתרשמות כי התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירה, כך נטען.

6. ב"כ הנאשם הפנה, בסיכומיו, להצעת החוק שנוסחה בטרם תיקון החוק, והוספת העבירה המנויה **בסעיף 275א לחוק**, בשנת 2015, ולדברי ההסבר הנלווים להצעה. לטענתו, העבירה נוספה לחוק בכדי להתמודד עם תופעה של השלכת אבנים כלפי שוטרים במזרח ירושלים, ולא לנסיבות כגון אלה. עוד נטען, כי חומר הראיות אינו מוכיח למעלה מכל ספק סביר כי הנאשם חפץ בתוצאה של הפרעה לשוטרים. נטען כי בעדות הנאשם במשטרה (ת/2), מסר הנאשם כי כעס על קבלת הדוח משום שאין לו פרנסה, ואין בדבריו כל אינדיקציה לכוונה לגרום להפרעה לשוטרים. דברי הנאשם לשוטור אף צוטטו

בדוח המעצר (ת/16). אף אין תמיכה לקיומה של כוונה במזכר השוטר ובהודעה שמסר (ת/19, ת/3), בהם לא נטען כלל כי מעשי הנאשם הפריעו לשוטרים. מעדות הנאשם בבית-המשפט עולה כי אכן, הוא חזר למקום המצאם של השוטרים, לאחר שקיבל קנס, וזרק את האבנים מתוך כעס, ואין עולה מדבריו כי פעל מתוך מטרה להפריע לשוטרים. הנאשם ציין במפורש בחקירתו הנגדית, כי לא התכוון לזרוק את האבנים לעבר הניידת ולשבור את השמשה. הנאשם הדגיש בעדותו כי פעל מתוך כעס עקב קבלת הדוח ועל רקע מצבו הכלכלי, אך לא במטרה לפגוע בשוטרים או בעבודתם. מכאן, ביקש הסנגור לזכות את הנאשם מעבירת ההפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות שיוחסה לו בגין זריקת האבנים.

7. השאלה להכרעה בהליך זה, הנה, אפוא, האם זריקת האבנים לעבר הניידת על ידי הנאשם, התנהגות שבה הוא מודה, מהווה, בנסיבות ביצועה, עבירה על פי סעיף 275א לחוק העונשין.

דין והכרעה

8. סעיף 275א לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות

275א. המיידה או יורה אבן או חפץ אחר לעבר שוטר או לעבר כלי רכב משטרתי, במטרה להפריע לשוטר כשהוא ממלא את תפקידו כחוק או להכשילו בכך, דינו - מאסר חמש שנים."

היסוד הנפשי הנדרש בסעיף זה הנו "מטרה להפריע לשוטר", היינו כוונה או שאיפה להפריע לשוטר בתפקיד מלמלא את תפקידו.

יצוין, לשם מלוא התמונה, כי גם בעבירה הקלה יותר שבסעיף 275, שעונשה המקסימלי הוא שלוש שנות מאסר, ולא חמש שנים, ואשר הנאשם הודה כי ביצעה בשלב הברירה מהשוטר, נדרש אותו יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, כדלקמן:

"הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

275. העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים."

9. עבירות ההפרעה לשוטר מחייבות, מבחינת יסוד נפשי, להוכיח "כוונה להפריע לשוטר" בכך שתחילה תוכח **מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות**, ושנית, יוכח כי **המעשה נעשה מתוך מטרה או שאיפה להפריע לשוטר, דווקא במילוי תפקידו, תוך חזות מראש של ההכשלה או הפרעה, קרי תוך מודעות לאפשרות ההפרעה** (ראו ת"פ (מח' נצ') 48034-11-12 מדינת ישראל נ' עמוד 3

סארה (26.01.14).

10. כפי שיפורט, שוכנעתי כי התנהגותו של הנאשם, שניפץ בשתי אבנים שמשה של ניידת, בעת שפנסיה מהבהבים, ובתוכה יושב שוטר, אשר רושם באותו זמן "דוחות קורונה" לאזרחים - מעידה כי **הנאשם רצה והתכוון לשבש את עבודתם של השוטרים במחסום הקורונה**, וכי בפועל אכן שיבש את עבודתו של אותו שוטר שזמן מה קודם לכן רשם לו דו"ח, אשר לגביו זעם.

11. אין מחלוקת על כך שזמן מה לפני אירוע זריקת האבנים, (שהתרחש על פי כתב האישום בסמוך לשעה 21:00, ואולם בדו"ח של השוטר יוגב צוין כי התרחש בסמוך לשעה 20:00) עיכבו שוטרים, ששימשו בתפקידים במחסום לאכיפת סגר הקורונה, את הנאשם, שנסע ברכב, ונרשם לו דו"ח בגובה 500 ₪ בשל הפרת הסגר. אין מחלוקת כי הנאשם חזר לאותו מקום, ליד בית המרקחת בכפר מגוריו דבוריה, בו עדיין נכחה הניידת, ועדיין התקיים המחסום המשטירי, והשליך את שתי האבנים שפגעו בניידת. אין מחלוקת כי שמשת הניידת נשברה כתוצאה מהשלכת האבנים.

השוטר יוגב צרחו תיאר כי בעת ששמע "בום חזק" מחלקה הקדמי של הניידת, הוא ישב בניידת ורשם דו"ח לאזרח, כשמבטו היה מופנה לטאבלט שהיה על רגליו. דלת הניידת הייתה פתוחה, **האור ברכב דלק, והאורות הבהבו** (ראה דו"ח השוטר ת/19).

השוטר הבחין מיד באדם רעול פנים, שמסכה שחורה על פניו וכפפות שחורות על ידיו, משליך אבן נוספת לשמשה הקדמית של הניידת. השוטר מסר כי ניסה תחילה להגן על עצמו מפני האבן, ובהמשך יצא, קרא לשוטרת הנוספת להזעיק סיוע, ואזי ראה את משליך האבן בורח ופתח במרדף אחריו. השוטר השיג את הנאשם במרחק של כ-200 מ', הודיע לו שהוא חמוש, אזק אותו, והוריד את המסכה שעל פניו. לאחר שהנאשם הזדהה, שאל אותו השוטר מדוע זרק את האבן, והוא השיב כי "התעצבן" מכך שהשוטר רשם לו דו"ח קורונה, ואין לו כסף לשלם, ולכן זרק את האבנים, והוא מצטער.

לגבי המרחק שממנו זרק הנאשם את האבן לניידת - השוטר יוגב צרחו ציין כי רעול הפנים **עמד במרחק שאינו עולה על שני מטרים מהניידת**, בעת שזרק את האבנים (ההודעה שנגבתה מהשוטר, ת/3, ש'6).

12. גרסתו של השוטר יוגב צרחו, נתמכת בגרסתה של השוטרת דועא, ומדובר בגרסאות שהוגשו **בהסכמת הנאשם, תוך ויתור על עדותם ועל חקירתם בחקירה נגדית** (סעיף 10 לפקודת הראיות). עדויות השוטרים מובילות למסקנה ומוכיחות שהנאשם, בין אם התכוון לכך ובין אם לאו, **הפריע בפועל לעבודת השוטר יוגב**. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי אין כל ראיה שהעבודה המשטרתית השתבשה עקב מעשי הנאשם (ראה סיכומיו בעמ' 16 מיום 13/7/21, ש' 10), ודברים אלה אין לקבל. אין ספק שעבודת השוטרים הופרעה הפרעה עמוקה ממעשי הנאשם, שכן השוטר יוגב, שהיה בתהליך רישום דו"ח לאזרח, נבהל מרעש האבן, ראה רעול פנים משליך על הניידת אבן נוספת, חדל מעבודתו, יצא מהניידת בה ישב, פתח במרדף אחר רעול הפנים שנמלט ממנו, קרא לסיוע, ולבסוף הכניעו ועצרו לאחר מרדף רגלי. השוטר ציין בדו"ח כי חשש שהאיש חמוש בנשק, דוגמת סכין, ולכן שם ידו על נשקו בעת שדלק אחריו ועצר אותו. מדובר באירוע משמעותי, שחייב בהמשך טיפול חקירתי, ושהביא להפרעה

בעבודה במחסום הקורונה, ושבפועל **גרם ככל הנראה להפסקת הפעילות בו באותה עת**. הדבר נלמד מדברי השוטר יוגב, לפיהם עזב את המקום יחד עם הכוחות האחרים ועם הנאשם שנעצר, ונסע מדבוריה לתחנת המשטרה בעפולה. המסקנה היא כי הנאשם, במעשיו ביום האירוע, סיכל ושיבש בפועל את המשך עבודת המשטרה, והפריע הפרעה ממשית בפועל לשוטרים בתפקיד.

13. ניתן להתרשם, על סמך הצילומים במוצג ת/10, כי שמשותה הקדמית של הניידת נופצה בשני מקומות - בקצה צד ימין, וכן במיקום מרכזי - ימני של השמשה.

14. עוד ניתן להתרשם באותו מוצג ת/10, מצילומי המסכה אשר הייתה על פניו של הנאשם, ומהכפפות שחבש בעת האירוע, ושנתפסו מידי. המסכה איננה מסיכת קורונה, אלא כובע שחור עם חלק צווארי. כובע זה מסתיר את הראש, הצוואר והפנים. הכובע מתאים לתיאור "רעול פנים" שבו תיאר את הנאשם השוטרים יוגב צרחו ודועאא אבו עיאש.

15. מצילומיהן של שתי האבנים שנתפסו, ושמצויים בדו"ח המז"פ ת/4, ניתן להתרשם שמדובר באבנים שאורכן, בחלק הארוך של האבנים, מתקרב לחמישה סנטימטר.

16. בהמשך הערב, לאחר שנתפס בברירתו על ידי השוטר יוגב, נחקר הנאשם בתחנת עפולה, שם התבקש להגיב לחשדות נגדו, ואמר את הדברים הבאים:

"אני לא אמרתי שתקפתי את השוטר ואת ניידת המשטרה, אני כעסתי בגלל הדו"ח שקבלתי ממנו, נכון שאני התעצבנתי והתגובה שלי שחזרתי עם אבנים, אבל לא התכוונתי לזרוק את האבנים לעבר הניידת. רציתי רק להפחיד ולזרוק את האבנים לעבר האדמה, ואין לי מושג איך זה הגיע לניידת, אני לא ראיתי את השוטר ליד הניידת, ואני הייתי מטושטש, לא הייתי מתפקד..." (מוצג ת/2, ש' 7 ואילך, ההדגשה שלי רש"כ)

בהמשך חקירתו, הסביר הנאשם כי איננו עובד, וכי ביום האירוע יצא להתאוורר לאחר שלא יצא מהבית במשך חודש וחצי, נעצר במחסום וקיבל את הדו"ח. כתוצאה ממצוקתו הכלכלית, הגיב כפי שהגיב לרישום הדו"ח שקיבל, ואשר השוטר סירב לוותר לו עליו.

הנאשם נשאל מדוע חזר לניידת, והשיב כי הרגיש **"שזה לא פייר ואני לא יכול לשלם את הדו"ח הזה"** כשנשאל אם דיבר עם השוטרים בטרם השליך אבנים, השיב בשלילה (שורות 30 ואילך). הנאשם השיב לשאלת החוקר היכן לקח את האבנים, והסביר **שנטל את האבנים מאדמה שנמצאת ליד הכביש שבו עמדה הניידת** (ש' 39), לגבי המסכה והכפפות, הנאשם מסר שאלה פריטים אשר הוא לובש באופן קבוע בגלל הקורונה, ושמדובר בציוד לאופניים. הנאשם לא שלל את טענת השוטר שהמרחק שלו מהניידת בעת זריקת האבן היה כשני מטר, ואולם טען כי לא ראה את השוטר בעת הזריקה. עוד טען, כי החל לברוח לאחר ששמע קולות של

שוטרים. כשנשאל מדוע זרק את האבן השנייה, אם לא התכוון, כדבריו, לפגוע בניידת, השיב שהיו לו שתי אבנים, אבן בכל יד, אך לא התכוון לפגוע. כשנשאל: "אם לא התכוונת למה זרקת?" השיב: "למה נותנים דוחות ועושים לנו מחסומים? אני חי עם אמא שלי בת 86, אני יצאתי כשלא הייתה משטרה וחזרתי כשהייתה משטרה" (ש' 93).

17. בעדותו בבית המשפט, העיד הנאשם על נסיבותיו הקשות, שבעטיין הכביד עליו עד מאד דו"ח הקורונה שקיבל ע"ס 500 ₪. לטענתו ביקש לצאת לרכב על אופניים, ואולם נתפס עם חברו ברכב, ונרשם להם דו"ח. גם חברו של הנאשם, תאמר אברהם, אישר כי לשניים נרשם דו"ח בעת שנסעו ברכב תוך הפרת הגבלות הקורונה (מוצג ת/1). הנאשם העיד כי השוטרים לא קבלו את הסבריו שאין לו כסף, ולא ויתרו לו על הדו"ח, ולכן כעס וחש מקופח, וחזר ל"מקום איפה שהיה השוטר". לטענתו, לא התכוון לעשות שום דבר, ולא יודע איך זה קרה" (עמ' 8 ש' 8). הנאשם טען שלא ראה שוטרים במקום, וכי השליך אבנים לשמשה של הניידת, אך לא הבחין אם נשברה. באשר למרחק ממנו זרק את האבן לניידת, טען הנאשם שהיה זה מרחק של 4-5 מטר (עמ' 9 ש' 16). את מעשיו עשה, לדבריו, מתוך כעס "למסור מסר למשטרה, לכל האנשים, בגלל שאין לי כסף, אני לא עובד, מובטל, אין לי פרנסה". (עמ' 9 ש' 32).

18. בניגוד לדבריו בחקירתו המשטרתית, שם מסר שהגיע למקום עם אבנים, ושזרק על הניידת את האבנים שהביא, העיד בבית המשפט כי לא הגיע עם אבנים, וכי ביקש רק לדבר עם השוטר, אך בהמשך מצא את האבנים בכביש באותו מקום (עמ' 10 ש' 27). כשנשאל לגבי הסתירה בין שתי גרסאותיו, זו שבחקירתו, לפיה הגיע כשהאבנים כבר עמו, וזו שבבית המשפט, לפיה הרים את האבנים ספונטנית במקום שליד הניידת, השיב והסביר שמדובר בסתירה בשל קושי בשפה העברית (עמ' 10 ש' 33).

19. גרסת הנאשם על כך **שלא ראה את השוטרים במקום**, ומכאן שלא התכוון להפריע להם איננה אמינה בעיני, ומדובר בגרסה מיתממת. טענת הנאשם שלא ראה את השוטרים נסתרת בדבריו של הנאשם עצמו בחקירתו החוזרת על ידי הסנגור. בחקירה החוזרת, ביקש הסנגור לחדד את טענת הנאשם שביקש לשוחח עם השוטרים, וכי הרצון לדבר עם השוטרים (ולא כוונה להפריע להם) הוא שגרם לו להגיע לקרבת הניידת. הנאשם ענה לסנגור לשאלה שהופנתה אליו ואמר בין היתר את הדברים הבאים:

"התכוונתי לדבר עם השוטר, המצב כשחזרתי לא איפשר לדבר עם השוטר, כי השוטרים היו נותנים דוחות, היה שם פקק של מכוניות" (עמ' 11 ש' 30).

דברים אלה, אשר הנאשם השמיע כדי לשכנע שהגיע למחסום במטרה בלתי מזיקה לדבר עם השוטרים על הדו"ח, מוכיחים למעשה שהנאשם לא רק שידע שהשוטרים נמצאים במקום, אלא שהוא ממש ראה אותם ממשיכים ברישום דוחות לאזרחים, ואז השליך את האבנים אל הניידת. זוהי מעין פליטת פה של הנאשם, המהווה אישור מצדו כי ראה את השוטרים שהיו במקום ממש בסמוך לפני שהשליך את האבנים על הניידת.

20. גם אילולא אותה פליטת פה של הנאשם, שבה אישר שראה את השוטרים בפעולה, לא ניתן היה לקבל את גרסתו כי לא ראה את השוטרים בניידת, בעת שהשליך את האבנים, שכן גרסה זו אינה אמינה ואיננה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. הנאשם חזר למחסום, שרק קודם לכן, זמן לא רב לפני כן, קיבל בו דו"ח משוטר. הנאשם עמד במרחק של כשני מטר ולא יותר מהניידת, ולעניין זה, של המרחק מהניידת, אני מבכרת את גרסתו של השוטר יוגב על פני גרסת הנאשם, לגבי מרחק של 4-6 מטר מהניידת, שהרי, כאמור, מדובר בגרסה שהוגשה בהסכמה מלאה. אם כך, הנאשם עמד מול הניידת, במרחק קצר מאד ממנה, פגע ושבר את השמשה הקדמית שלה באבנים שהשליך. בנסיבות אלה, אין כל הגיון בטענת הנאשם כי לא הבחין בשוטר, אשר ישב בניידת שפנס מהבהב עליה, שדלתה פתוחה, ורשם דו"ח קורונה לאזרח. הנאשם הרי קיבל דו"ח מאותו שוטר, באותו מחסום, אך זמן קצר קודם לכן, מכאן שהיה חייב לדעת ולראות בפועל שהמחסום עודנו מאויש באותם השוטרים. השוטר יוגב הרים ראשו מהטאבלט שלו מיד כששמע את רעש פגיעת האבן הראשונה, והבחין מיד בנאשם רעול הפנים משליך את האבן השנייה. אין הגיון בטענת הנאשם כי הוא לא ראה את השוטר, כשהשוטר, שהופתע מהשלכת האבן, היטיב לראות אותו באותו הזמן. בנוסף, השוטרת השנייה, דועעא אבו עיאש, הייתה בעת האירוע מחוץ לניידת (ע"פ דו"ח הפעולה שלה ת/17), ואף היא ראתה את הנאשם משליך את האבן השנייה. לפיכך, אין כל הגיון בטענת הנאשם כי לא ראה את השוטרים, בפרט כשאחת משני השוטרים עמדה מחוץ לניידת ואילו השני ישב בתוכה.

21. איני מקבלת את טענתו של הנאשם כי לא התכוון להפריע למשטרה, ושפעל מתוך תחושת תסכול וכעס, שאינן עונות על דרישת הוכחת הכוונה. אמנם, אני מאמינה לנאשם כי אכן כעס וחש תסכול בגלל שקיבל דו"ח, ואולם בכך רק מתחזקת ההוכחה כי פעל בהחלטה ומתוך מניע להפריע לשוטרים, שעדיין המשיכו לתת דוחות במחסום בכפר מגוריו. בחקירתו במשטרה, הנאשם טען שהיה "מטושטש" בשל כעסו על הדו"ח שקיבל. ברור שגם אם פעל הנאשם מכעס, או בעידנא דריתחא, אין בכך כדי לפטור אותו מאחריות למעשיו. אין כל נתון או טענה לפיה יש לפטור של הנאשם מאחריות פלילית בשל מצב חריג שבו היה שרוי, ואשר מנע ממנו את היכולת להבין את הנסיבות או להביאו למצב של אי יכולת לשלוט בהתנהגותו. אין כל טענה למצב של שכרות או של השפעת סמים, אשר במקרים מסוימים, נדירים ודווקאניים, עשויה לשכנע כי נאשם היה מנוע מלגבש כוונה לבצע עבירת מטרה. כאן מדובר בתסכול מובן ונפוץ של אזרח, בשל קנס ש"חטף", אשר איננו מסביר ואינו מצדיק את ההתנהגות הפלילית, הנראית מתוכננת ויזומה.

22. הנאשם הגיע למקום זמן ניכר אחרי שהדו"ח נרשם לו. על פי כתב האישום, שהנאשם הודה בעובדותיו, חלפה כשעה וחצי מקבלת הדו"ח ועד זריקת האבנים. הזמן הניכר שחלף (גם אם ייקבע שעברה רק כחצי שעה, כפי שמופיע בחלק מהראיות), מחליש את טענת היעדר השליטה, ומחזק את ההערכה שהנאשם ביצע מעשה מושכל ומתוכנן. גם אם נקבל את הטענה שקבלת הדו"ח הכעיסה, ואפילו "הרתיחה" את הנאשם, הרי שבזמן שחלף עד שחזר למקום, היה מצופה ממנו "להתקרר" ולהירגע. תחת זאת, נראה כי הנאשם רקח בזמן שחלף תכנית להפריע לכוח השיטור, והוציא התכנית לפועל.

23. הנאשם הגיע לניידת כשהוא רעול פנים, נעמד במרחק של כשני מטרים מחזיתה, והשליך שתי אבנים,

שאינן קטנות, אשר ניפצו את השמשה בשני מוקדים, בעת שהשוטר ישב בתוכה. ההצטיידות במסכה ובכפפות שחורות, וחבישתו, באמצע חודש אפריל אביבי, היא התנהגות מחשידה, המאפיינת כוונה לא כשרה. דברי הנאשם לגבי המסכה והכפפות, לפיהם מדובר בציד לאופניים, המשמש אותו במקום מסכת קורונה, תמוהים, ולא ברור מדוע שלא ישתמש כנהוג במסכת קורונה קלילה, מוכרת ונפוצה, ומדוע יעדיף להשתמש בכובע שחור אטום, המסתיר את כל הראש, את כל הפנים והצוואר. הדברים אינם מעוררים אמון.

24. בעדותו, בחלקים מסוימים, זנח הנאשם את הטענה שהיה מטושטש ושלא ידע מה הוא עושה, והעיד כי **זרק את האבנים בכוונה למסור מסר למשטרה ולכל האנשים בדבר אי הצדק שנעשה עמו בגין מצבו הקשה** (עמ' 9 ש' 32). לפי דברים אלה, ניכר כי מדובר במעשה מתוכנן, שמניע מאחוריו.

הנאשם טוען כי התכוון "למסור מסר", ושלא התגבשה אצלו כוונה להפריע לשוטר. טענה זו אינה מקובלת עליו ויש בה מן הפרדוקס. קשה מאד להתייחס ברצינות לטענה של אדם, אשר באופן יזום מפריע למשטרה כפי שעשה הנאשם, כי לא התכוון להפריע, אלא רק להעביר מסר, או להביע תסכול. מעשי הנאשם, אשר בפועל הפריע לשוטר במעשיו, באופן יזום, מתוכנן ומתריס, תוך יצירת סיכון לשוטרים, ופגיעה ברכוש המשטרה, מעידים כי התכוון למעשיו. אמנם סביר שלנאשם היו כוונות נוספות, מלבד להפריע לשוטר. אולי התכוון לנקום בשוטר, להביע מחאה, או "סתם" להזיק למשטרה ולרכושה, ואולם אין בכך סתירה עם הקביעה כי הנאשם בהכרח גם התכוון במעשיו להפריע למשטרה.

25. על מעשי הנאשם חלה "הנחת הכוונה" שהנה חזקה עובדתית, ולפיה ניתן להניח כי אדם התכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו. החזקה מאפשרת התבוננות במערכת העובדות הנסיבתיות, שיש בהן ללמד על רצונו של הנאשם להשיג את התוצאה הטבעית הנובעת ממעשיו. הנחה זו ניתנת לסתירה, ודי לנאשם כי יעורר ספק סביר לגביה, באמצעות הסבר מתקבל על הדעת או תוך הצגת ראיות נוגדות. אם אין במכלול הראיות והנסיבות כדי להצביע על כוונה אפשרית וסבירה אחרת, אזי הנאשם ימצא כמי שהתכוון לתוצאה הטבעית (ע"פ 3126/96 **יגאל עמיר נ' מדינת ישראל** (4.8.1996); ע"פ 410/85 **בן שימול נ' מדינת ישראל** (21.12.1986); ע"פ 6157/03 **אסף הוך נ' מדינת ישראל** (28.9.05)). מצאתי כי הסברי הנאשם, לגבי התסכול שחש, ולמסר שהתכוון להעביר, לא רק שאינם סותרים את הנחת הכוונה, אלא שהם מעמיקים את ההערכה לפיה מעשי הנאשם בוצעו בכדי להפריע, ואכן הפריעו, לשוטרים.

26. הגם שקבעתי שהנאשם התכוון להפריע לשוטרים במעשיו, אוסיף, מעבר לנדרש לדידי, כי הלכת הציפיות, יכולה לטעמי להחליף את דרישת הכוונה בעבירת הפרעה לשוטר, וכי די להוכיח שנאשם אשר הפריע לשוטר, עשה זאת תוך שהוא **צופה ברמה גבוהה של הסתברות כי מעשיו יפריעו לשוטר או ישבשו את עבודתו של השוטר**, וזאת גם אם לא שם לעצמו מטרה מוצהרת להפריע לשוטר.

קביעות ברוח דומה נעשו בפסיקה לגבי עבירות אחרות שדורשות אף הן יסוד נפשי של כוונה תחילה, ולגביהן נקבע כי די בקיומה של צפיות.

דוגמא, ניתן לראות לגבי עבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תעבורה, על פי סעיף 332 לחוק העונשין. אותה עבירה, דורשת הוכחת היסוד "במזיד", על כך שהייתה כוונה מיוחדת לסכן אנשים בדרך. ואולם בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי גם נהגים אשר נוהגים במתכוון נהיגה פרועה, ולא רק מי שמבצע עבירות טיפוסיות דוגמת השלכת אבנים או חפצים על משתמשים בדרך, מסכן את הציבור ומבצע את העבירה, כפי שציין כב' הנשיא בדימוס ברק:

"אין כל הצדקה להגן על נהגים הנוהגים באופן מסוכן הפועלים ברמה של צפיות בדרגה קרובה לוודאי כי חיהם של חפים מפשע יסוכנו בכביש" (ע"פ 217/04 חאפז אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05)).

דוגמא נוספת רלוונטית היפה לענייננו, הנה לגבי עבירת האיומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, הקובעת כי לשם הרשעה בה יש להוכיח **כוונה להפחיד או להקניט**, אבל בהתאם לפסיקה, נקבע כי די בהוכחת קיומה של מודעות ברמה גבוהה של הסתברות שהתוכן יפחיד את המאויים או יקניטו (ע"פ 3779/94 חמדני משה נ' מדינת ישראל (11.2.1998); ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.1989)).

דוגמא נוספת ניתן לראות בעבירת **תקיפת שוטר במטרה להפריע לתפקידו**, על פי סעיף 274(1) לחוק העונשין. עבירה זו, הדומה לעבירת הפרעה לשוטר שכאן, דורשת להוכיח כי מי שתקף שוטר בתפקיד, עשה זאת דווקא כדי להכשילו או להפריעו בתפקידו. נקבע כי הלכת הציפיות יכולה להחליף בעבירה זו את הוכחת הכוונה (רע"פ 6116/01 אלי גאן ואח' נ' מ"י (23.10.11), וכן ע"פ (חיפה) 1213-02-12, **איפרח נ' מ"י** (29.3.12)).

27. כפי שנקבע לגבי תקיפת שוטר במטרה להכשילו, סבורני כי גם בעבירה שבפנינו, מקום בו ניתן להוכיח, על פי הלכת הצפיות, כי מי שעושה מעשה כלפי שוטר בתפקיד, כשהוא צופה ברמה גבוהה של הסתברות כי הדבר יפריע את עבודת השוטר או ישבש אותה, מבצע עבירה של הפרעה לשוטר, גם אם לא מוכחת כוונה מיוחדת להפריע.

גם כב' השופט קדמי ז"ל, ציין בספרו "על הדין בפלילים" (עמ' 1658) כי בעבירת הפרעה לשוטר **דרישת "הכוונה" מדברת בחזות מראש של ההכשלה או הפרעה, קרי תוך מודעות לאפשרות ההפרעה**. על פי קדמי, נראה כי הלכת הידיעה ברמה גבוהה של הסתברות, כפי שהוכרה וגובשה בפסיקה, תחול על עבירת ההפרעה לשוטר. מכאן כי לא נדרשת דווקא החלטה או כוונה מיוחדת להפריע לשוטר בתפקידו, ודי שתוכן ציפיות ברמה ממשית.

28. לענייננו, גם אילו היה נקבע, בניגוד לקביעתי, שהנאשם פעל שלא במטרה ושלא בכוונה מיוחדת להפריע לשוטרים במחסום הקורונה, סבורני כי למצער יש לקבוע שמעשיו בוצעו תוך שהוא צופה ברמה של מבחן ציפיות שמעשיו ישבשו את העבודה ויפריעו לביצוע התפקיד המשטרתי, כפי שאכן קרה.

29. עבירת ההפרעה לשוטר היא עבירה נפוצה, המיוחסת במקרים רבים של אי ציות להוראת שוטר, התנגדות פעילה או מינורית להוראות שוטר, הימלטות, אזהרת אחרים באופן שמסכל פעולות שיטור ועוד כהנה וכהנה, בקשת רחבה של התנהגויות הנחשבות הפרעה לשוטר. כאן מדובר בהתנכלות מתוכננת ומזיקה לשוטרים בתפקיד, על רקע טינה המהווה מניע, אשר עונה על יסודות העבירה באופן מובהק. אילו הייתה מתקבלת טענת הנאשם, כי לא ניתן להרשיעו בגין זריקת האבנים, אזי הייתה בפנינו תוצאה בלתי הגיונית, שבה הנאשם היה מורשע, על סמך הודאתו, רק בגין ההימלטות מהשוטר שהבחין בו משליך האבנים ורדף אחריו, ואילו החלק ההתנהגותי החמור יותר, של זריקת האבנים, היה נותר ללא אכיפה פלילית. אמנם ניתן היה לשקול להרשיע את הנאשם בעבירת היזק במזיד לרכב, או היזק במזיד לרכוש, שלא יוחסו לו בכתב האישום, ואולם גם עבירות אלה דורשות להוכיח כוונה מיוחדת להזיק, אשר הנאשם מכחיש. מעבר לכך, עבירות ההיזק, אשר לטעמי ניתן היה לייחס לנאשם **בנוסף** לעבירות שיוחסו לו, ולא במקומן, לא משקפות נכונה את האירוע, אשר בוצע נגד נידת משטרתית, בעת פעילות של שוטרים בתפקיד, ובמטרה להפריע להם בביצוע תפקידם.

30. בסיכום ביניים ניתן לסכם ולומר כי המאשימה הוכיחה את היסוד הנפשי הנדרש, וכי שוכנעתי שהנאשם פעל מתוך כוונה להפריע לשוטרים. לחילופין ולמצער, ביצע הנאשם את המעשה תוך שהוא צופה שמעשיו יפריעו לשוטרים ומודע לכך שההפרעה תתרחש.

31. המחלוקת הנוספת היחידה שיש להידרש אליה, הנה בשאלה אם הסעיף שיוחס לנאשם, ושעניינו הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, הולם את מכלול העובדות והנסיבות שהובאו. כפי שהובא בסעיף 8 שלעיל, סעיף 275א, המיוחס לנאשם, מתמקד עובדתית רק במי "שמיידיה או יורה אבן או חפץ אחר לעבר שוטר או לעבר כלי רכב משטרת" בכוונה להפריע לשוטר בתפקיד. בין יתר טיעוניו, טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירה שתכליתה נקודתית, ושהוספה לחוק בתיקון משנת 2015, במטרה להגן על שוטרי מזרח ירושלים מפני תופעה נפוצה של הפרעה תוך זריקת אבנים על שוטרים ועל רכביהם באותו אזור. נטען כי העבירה אינה מתאימה בעניינו של הנאשם, שהנו צעיר נורמטיבי שנסיבותיו קשות, אשר פעל מתכוון, בנסיבות שאינן דומות כלל לנסיבות חמורות יותר העונות על תכליתו של החיקוק.

32. בעניין זה, סבורני כי המאשימה ייחסה לנאשם, בגין זריקת האבנים, את הסעיף המתאים, וכי יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 275א הנ"ל. גם אם מדובר במקרה שונה, או קל יותר ממקרים אחרים, מדובר עדיין בהתנהגות העונה על יסודות העבירה המיוחסת. הבדלי הנסיבות מול אירועים אחרים, אין לשלול כי יהיו חמורים יותר, נסיבות הקשורות לביצוע העבירה, דוגמת הסיבה שבעטיה פעל הנאשם כפי שפעל, לעומת נאשמים במזרח ירושלים, ונסיבות שקשורות לנאשם עצמו, יילקחו בחשבון בשלב הענישה, ואולם אין בהן משקל בשלב הכרעת הדין.

33. לשונו של סעיף 275א מתאימה למקרה הנוכחי שבו הנאשם השליך אבנים לעבר רכב משטרת, בעת ששוטר בתפקיד יושב ברכב, ולאחר שנקבע לעיל, כי המעשה נעשה בכוונה להפריע לביצוע התפקיד. אכן, רוב המקרים, אם כי לא כולם, שפורסמו במאגרים, ושבהם יוחסה עבירה על פי סעיף 275א הם

"תיקים ירושלמיים", ונראה כי תופעת הפגיעה בשוטרים באבנים מאפיינת בעיקר את הבירה, ובעיקר את מזרח העיר. יחד עם זאת, העבירה שביצע הנאשם בוצעה בנסיבות אשר בוודאי לא ניתן היה לצפות בשנת 2015, בה התווסף הסעיף לחוק העונשין, ותחת השפעתה העמוקה של מגיפת הקורונה על החיים במדינה ובעולם. בחודש אפריל 2020, בו בוצעה העבירה, הייתה המגיפה בתחילתה. החיסונים הגיעו חודשים רבים אחר כך, רמת אי הוודאות והחשש הייתה בשיאה, ובהתאם הוחל סגר כללי שבו נאסר לצאת מהבתים אלא למרחק של עד 100 מטרים. התקופה ההיא העמידה בפני גורמי האכיפה אתגרים חדשים שלא היו עד אז, של שמירת החוק, הסדר, השוויון והמשילות. אנשי המשטרה עמדו מול התנגדויות לא מעטות, הפרעות וגילויי אלימות. בנסיבות אלה, סעיף 275א הוא המתאים והנכון לעניינו, לא רק פשיטא, במבחן לשוני, אלא גם בבחינת תכלית החקיקה.

34. הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 120) (ידי או ירי של אבן או חפץ אחר) התשע"ה - 2014, ודברי ההסבר, שקדמו לחיקוק סעיף 275א, התייחסו לצורך לחוקק סעיף שיקבע ענישה הולמת וחמורה במיוחד למי שמשליך אבנים לעבר שוטרים או ניידות. צוין בדברי ההסבר כי כשהניידות נמצאות בנסיעה, בעת שאבנים מושלכות לעברן, מתהווה עבירה של סיכון במזיד של חיי אדם בנתיב תעבורה, ואולם בתיקון שנעשה, המחוקק בחר לייחד עבירה מיוחדת **למקרים בהם הניידת עליה מושלכות אבנים איננה נוסעת, או שנוסעת היא במהירות איטית**. צוין, בין היתר, כי יש צורך בתיקון החקיקה, ובקביעת עבירה חמורה יותר מאשר הפרעה לשוטרי בנסיבות רגילות, לשם הגדרת התנהגות שבעקבותיה השוטרים לא נפגעו הלכה למעשה מהחפצים שהושלכו לעברם, **"לעיתים כהתרסה נגד נוכחות משטרה במקום מסוים"**, כהתנהגות פלילית הראויה לענישה הולמת.

35. אמנם נאמר בדברי ההסבר, כי הצורך בתיקון החקיקה קם בהקשר למצב הביטחוני בירושלים, אבל צוין בהמשך כי **"התופעה של יידוי אבנים קיימת באזורים נוספים בארץ ויש צורך במענה כללי"**. בדבריו של ח"כ סלומינסקי צוין כי נדרשת עבירה אשר תבטא את החומרה שבהשלכת אבנים על שוטרים הנמצאים במצב סטטי, וכן על פגיעה בניידות סטטיות, ובהן בלבד. לגבי ניידות נאמרו הדברים הבאים: **"יש כאן הבהרה של הערך המוגן שאינו בגדר עבירת רכוש גרידא, כלומר, זו לא עבירת רכוש, כשאתה מפריע, פוגע בניידת, זה לא רק עבירת רכוש, זה החלק האחר"**. עיון בהצעת החוק ובדברי ההסבר, אליהם הפנה הסנגור, לא רק שלא תמך בטענתו לפיה העבירה שיוחסה לנאשם אינה מתאימה לנסיבות המקרה, אלא ששכנעו מדוע במקרה זה, בו אזרח, אשר פעל במתכוון נגד פעולה משטרתית חוקית, בתקופה רגישה של מגיפה, והפריע לשוטרי בתפקידו תוך השלכת אבנים על ניידת ששוטרי בתפקיד מצוי בתוכה - יורשע בהפרעה לשוטרי בנסיבות מחמירות.

36. לסיכום -

אני מרשיעה את הנאשם, על בסיס הנימוקים שפורטו לעיל, בעבירת **הפרעה לשוטרי בנסיבות מחמירות על פי סעיף 275א לחוק העונשין** - בגין זריקת האבנים על הניידת.

בנוסף -

אני מרשיעה את הנאשם, על פי הודאתו, בעבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, על פי סעיף 275 לחוק העונשין - בגין הבריחה מהשוטר.

ניתנה והודעה ביום א' בחשוון תשפ"ב, 07/10/2021 במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן, שופטת